

..

Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa

6.Kbf.45/2023/13.

A Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2024. január 10. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

í t é l e t e t:

A 3 rendbeli kiskorú veszélyeztetésének büntette és más bűncselekmények miatt terhelt vádlott ellen indított büntetőügyben a Debreceni Törvényszék Katonai Tanácsa 2023. július 07. napján kihirdetett KB.II.14/2022/69. számú ítéletét megváltoztatja.

A vádlottal szemben kiszabott büntetést 1 (egy) év 6 (hat) hónap börtönbüntetésre, felfüggesztése próbaidejének tartamát 2 (kettő) évre enyhíti.

A vádlott szabadságvesztésének tartamába – végrehajtásának elrendelése esetére – a 2021. augusztus 27. napjától 2022. július 19. napjáig ingatlanhoz kötött bűnügyi felügyeletben töltött időt számítja be.

Az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a mai napig eltelt időt a járművezetéstől eltiltás tartamába beszámítani rendeli.

A vádlottat helyesen 304.178.- (háromszáznégyezer-százhetvennyolc) forint bűnügyi költség megfizetésére kötelezi.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Indokolás

[1] A Debreceni Törvényszék Katonai Tanácsa 2023. július 7. napján kihirdetett KB.II.14/2022/69. számú ítéletével Terhelt1 vádlottat bűnösnek mondta ki a Btk. 212/A. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés a) pontja szerint minősülő kapcsolati erőszak bűntettében, 3 rb. a Btk. 208. § (1) bekezdésébe ütköző kiskorú veszélyeztetésének bűntettében, a Btk. 222. § (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés a) pontja szerint minősülő zaklatás vétségében, valamint a Btk. 236. § (1) bekezdésébe ütköző ittas állapotban elkövetett járművezetés vétségében, ezért – halmazati büntetésül – 2 év börtön fokozatú szabadságvesztésre, valamint 1 év 6 hónap közötti járművezetéstől eltiltásra ítélte. A szabadságvesztés végrehajtását 4 évi próbaidőre felfüggesztette. A szabadságvesztés végrehajtásának elrendelése esetére rendelkezett a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjáról, valamint az őrizetben és ingatlanhoz kötött bűnügyi felügyelet alatt töltött időnek a szabadságvesztés tartamába történő beszámításáról. A járművezetéstől eltiltás tartamába beszámította a járművezetői engedély tényleges elvételétől eltelt időt. Kötelezte a vádlottat 369.137 forint bűnügyi költség megfizetésére.

[2] A tárgyaláson az ügyész súlyosítás érdekében fellebbezett. A vádlott és a védő három munkanap gondolkodási időt tartottak fenn, majd a törvényes határidőn belül mindketten külön-külön fellebbezést jelentettek be, a vádlott felmentés, míg a védője elsődlegesen felmentés, másodsorban enyhítés érdekében.

[3] Az ügyész előterjesztette fellebbezése írásbeli indokolását melyben kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság által kiszabott büntetés nem felel meg a Btk. 79. §-ában írt követelményeknek. Utalt arra, hogy jelen esetben a szabadságvesztés büntetés középértéke a halmazati szabályokra is figyelemmel 4 év 3 hónap, melytől a kiszabott szabadságvesztés jelentősen elmaradt. Az ügyészi álláspont szerint nagyobb jelentőséget kellett volna tulajdonítani a súlyosító körülmények közül a többszörös halmazatnak, a vádlott züllött, alkoholista életmódjának, valamint az ittas állapotban elkövetett járművezetés vétsége tekintetében az elszaporodottságnak. Kiemelte, hogy a vádlott a közlekedési bűncselekményét nemcsak büntetőeljárás hatálya alatt, hanem bírói engedélyes kényszerintézkedés hatálya alatt is követte el.

[4] A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.578/2022/21. számú átiratában az ügyészi fellebbezést kiegészítéssel tartotta fenn. Kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályok megtartásával ügyfelderítési kötelezettségét teljesítette, és a vádlott védekezésével szemben, illetve részbeni beismerése mellett állapította meg a tényállást. Az ítélet II. tényállási pontját a Be. 593. § (1) bekezdés a) pontja alapján, a nyomozati iratok 39. oldalán található okirat adataira hivatkozva indítványozta kiegészíteni azzal, hogy tanúl sértett a vádlottal szemben joghatályos magánindítványként 2021. augusztus 6. napján feljelentéssel élt a helység4i Rendőrkapitányság helység5i Rendőrőrsén. Álláspontja szerint ezen kiegészítéssel az elsőfokú ítélet mentes a Be. 592. § (1) és (2) bekezdésében írt megalapozatlansági okoktól.

[5] Az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségének kellő terjedelemben eleget tett, okszerűen vont következtetést a vádlott elkövetéskori tudattartalmára, azon keresztül a

bűnösségére, és törvényes a cselekmények jogi minősítése is. A másodfokú ügyészség álláspontja szerint az elsőfokú bíróság által már értékelt bizonyítékok újraértékelése útján az ítéleti tényállást megkérdőjelező, a vádlott bűnösségét vitató védelmi fellebbezések a másodfokú eljárásban nem vezethetnek eredményre.

[6] A fellebbviteli főügyészség álláspontja szerint bár az elsőfokú bíróság ítéletében felsorolta az általa értékelt bűnösségi körülményeket, tévedett azonban amikor enyhítő körülményként értékelte a vádlott büntetlen előéletét, hiszen az alkalmazási feltétel a katonai tekintetében. Érvelése szerint az elsőfokú katonai tanács törvénysértően enyhe büntetést szabott ki a vádlottal szemben, mert az indokolatlanul eltér a négy év három hónapos középértéktől. Álláspontja szerint felemelt tartamú, végrehajtandó szabadságvesztés, valamint közügyektől eltiltás mellékbüntetés kiszabása tükrözné a katonákkal szemben támasztott magasabb fokú erkölcsi társadalmi elvárásokat. Utalt továbbá arra, hogy a felső bírói gyakorlatra figyelemmel a Btk. 52. § (4) bekezdésében írt foglalkozástól eltiltás mellékbüntetést is ki kell szabni Terheltlvel szemben. A fellebbviteli főügyészség indítványozta továbbá a beszámításra figyelemmel a bűnügyi felügyeletben töltött idő pontosítása szükséges. Felhívta a másodfokú bíróság figyelmét arra, hogy az ítélet rendelkező részének bevezetésében dátumelírás található, mert az egyik tárgyalási nap 2023. január 24. volt és nem pedig január 22., továbbá az ítélet [273] bekezdése hibásan tartalmazza, hogy a kapcsolati erőszak büntetést egytől öt évig terjedő szabadságvesztéssel rendeli büntetni a törvény, mert annak helyesen három évig terjedő szabadságvesztés a büntetési tétele.

[7] Az előzőekre figyelemmel azt indítványozta, hogy a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa a Debreceni Törvényszék Katonai Tanácsának elsőfokú ítéletét a II. tényállási rész tekintetében egészítse ki, majd a határozatot a Be. 606. § (1) bekezdése alapján változtassa meg, melynek keretében a vádlott büntetlen előéletre történő utalását mellőzze, vele szemben halmazati büntetésül súlyosításul szabjon ki felemelt tartamú börtön fokozatú végrehajtandó szabadságvesztést, valamint közúti járművezetéstől eltiltás büntetést, súlyosításul szabjon ki a Btk. 52. § (4) bekezdésére alapított foglalkozástól eltiltás büntetést, és közügyektől eltiltás mellékbüntetést is. A vádlott a lakáson foganatosított bűnügyi felügyeletének tartamát az ítéleti rendelkező rész bevezetőjében tüntesse fel és az időtartamot a szabadságvesztés tartamába rendelje beszámítani, a tárgyalási nap elírását, illetve az ítélet [273] pontjában szereplő elírást javítsa ki, egyebekben az elsőfokú ítéletet hagyja helyben.

[8] A védő a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsánál előterjesztette fellebbezése részletes indokolását, amelyben elsődlegesen arra tett indítványt, hogy a másodfokú bíróság a Be. 590. § (1) és (2), továbbá 609. § (1) bekezdésében írtakra figyelemmel az elsőfokú bíróság ítéletét helyezze hatályon kívül és utasítsa az elsőfokú bíróságot új eljárás lefolytatására. Másodsorban azt indítványozta, hogy a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság által lefolytatott bizonyítás, és bizonyítást érintő ügyiratok tartalma alapján a megállapított tényállástól eltérő tényállást állapítson meg, majd erre tekintettel a vádlottat mentse fel a kapcsolati erőszak és 3 rb. kiskorú veszélyeztetése, valamint zaklatás vétségének vádjá alól. Ezen túlmenően indítványozta, hogy az ítéltábla katonai tanácsa az ügyészség, valamint a fellebbviteli főügyészség súlyosításra irányuló indítványait, mint megalapozatlant, utasítsa el.

[9] A bizonyítás hiányosságaként arra hivatkozott, hogy az eljárás folyamán több alkalommal kérte, hogy a hatóságok adják ki részére, tanúl a sértett korábbi, az ügyészség által elutasított feljelentésének anyagát, azonban az elutasító határozatot az ügyészség csak a bírósági szakban adta át, azonban magának a feljelentésnek az átadása elmaradt. Kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság helytelenül értékelte egyéb érdekelt⁶ tanú vallomását, aki tanúl korábbi házastársa volt, és akivel szemben a sértett ugyanolyan karaktergyilkosságot követett el, mint utóbb terhelt¹-el szemben. Ennek lényege, hogy kiprovokált élethelyzeteket követően rendőri intézkedéseket és büntetőeljárásokat kezdeményezett az érintettekkel szemben. Kifogásolta továbbá, hogy az elsőfokú bíróság bár idézte egyéb érdekelt⁷t a tárgyalásra, azonban végül nem hallgatta ki, pedig ő volt az, akivel a sértett a még terhelt¹-el fennálló életközösség alatt kapcsolatot létesített. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság csak sommásan indokolta, és nem adta megfelelő magyarázatát a bizonyítási indítványok elutasításának. Hivatkozása szerint a sértett különböző hatóságok előtt ellentétes tartalmú nyilatkozatokat tett, például abban a tekintetben, hogy a vádlott bántalmazta -e őt. A védői érvelés szerint az állapítható meg, hogy tanúl sértett a feljelentés megtételével és valótlan, manipulatív nyilatkozataival azt a célt kívánta elérni, hogy a lakáshasználati jog ellenértékének megfizetése címén vagyoni igényt érvényesíthessen terhelt¹-el szemben. Kifogásolta a védő, hogy előterjesztett indítványával ellentétesen nem került sor az eljárási cselekményekről kép és hangfelvétel készítésére. A védő a nyomozás elfogultságaként értékelte azt, hogy a nyomozás indult terhelt¹ sérelmére elkövetett bántalmazás hivatalos eljárásban gyanúja miatt 2021-ben, azonban a nyomozás még a mai napig sem zárult le. Álláspontja szerint úgy került sor az ügyészség részéről vádemelésre, hogy minden bizonyítékot nem adtak át, és a tényállás nem is került tisztázásra. Kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság sem tett eleget az anyagi igazság tisztázása követelményének, amikor nem rendelte el a tárgyalások folyamatos kép-és hangfelvétellel történő rögzítését. Az első fokon eljáró bíró magatartásából a védő annak elfogultságára következtetett, mely az elsőfokú bírósági eljárás menetét meghatározta. Álláspontja szerint ezt a feltevést erősíti az is, hogy a bírósági tárgyalások jegyzőkönyvét rendszeresen késve kapta meg. Kifejtette, hogy az elsőfokú bíró olyan lényeges bizonyítási indítványokat utasított el az indokolási kötelezettségének elmulasztása mellett, melynek teljesítése nélkül megalapozott ítéleti tényállást megállapítani nem lehet.

[10] A védő a nyilvános ülésen megtartott perbeszédében az elsőfokú ítélet ellen bejelentett fellebbezését az írásbeli indokolással egyezően tartotta fenn. Érvelését azzal egészítette ki, hogy az ügyben a nyomozást a nyomozó ügyészség folytatta le, így a nyomozás feletti ügyészi kontroll nem valósulhatott meg. Hangsúlyozta, hogy a jelen büntető ügyben egy külszolgálatot, Afganisztánt megjáró volt katona sorsáról kell döntenie. Álláspontja szerint, bár voltak családon belüli ellentétek a vádlott és felesége között, azonban azok nem lépték át azt a határt, amelynek büntetőjogi értékelést kellene nyernie. Hangsúlyozta, hogy védenca két évig állt kényszerintézkedés hatálya alatt, azonban sohasem szegte meg a szabályokat, nem volt semmiféle atrocitás. Elveszítette az állását, ezért nem tudott fizetni a gyermekének. A hatályon kívül helyezésre irányuló elsődleges, a felmentésre irányuló másodlagos indítványát megismételte, továbbá a súlyosításra irányuló ügyészi indítvány elutasítására irányuló harmadlagos indítványát azzal indokolta, hogy amennyiben az elsőfokú bíróságnak a bűnösség megállapítására vonatkozó érvei elfogadhatóak, akkor el kell fogadni a büntetés

kiszabására vonatkozóakat is, ezért a súlyosítás indokolatlan. Hangsúlyozta, hogy a vádlott 5 gyermeket nevelt, követett el hibákat, amit fel is ró magának.

[11] A vádlott az utolsó szó jogán tett nyilatkozatában csatlakozott a védője által előadottakhoz. Előmondta, hogy karácsony előtt próbált a gyermekjóléti intézményen keresztül csomagot küldeni, azonban ehhez nem járultak hozzá. Jelenleg nem is ismeri a felesége lakcímét.

[12] A vádlott és védője által bejelentett fellebbezések tartalmára figyelemmel az ügyben a felülbírálat a Be. 590. § (1) és (2) bekezdései alapján teljes körű. Ebből következően az elsőfokú bíróság a felülbírálat során vizsgálta az eljárási szabályok megtartását az ítélet megalapozottságát, az ítéletnek a bűnösség megállapítására, a bűncselekmény minősítésére, a büntetés kiszabására vonatkozó rendelkezéseit, valamint az indokolás helyességét.

[13] A másodfokú bíróság a felülbírálat során megállapította, hogy az elsőfokú katonai tanács nem követett el olyan eljárási szabálysértést, amely az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését eredményezné. Az elsőfokú bíróság a vádirat megérkezését követően a törvényes határidőn belül előkészítő ülést tűzött ki, melyen a vádlott váddal egyező beismerő nyilatkozatot nem tett, ezért tárgyalásra tért át. Az ittas állapotban elkövetett járművezetés vétsége miatt utóbb érkezett ügyet szabályszerűen a korábban érkezett büntető ügryhöz egyesítette. Az előkészítő ülés és a tárgyalás során a vádlottal és a tanúkkal szemben törvényes kioktatásokat, figyelmeztetéseket alkalmazott, és az egyéb bizonyítékokat is a törvényben előírt módon tette a bizonyítás anyagává.

[14] Észlelte azonban a másodfokú bíróság, hogy az elsőfokú katonai tanács megsértette a Be. 445. § (2) bekezdés g) pontjában írt rendelkezést, mert a tárgyalási jegyzőkönyv nem tartalmazza az ügydöntő határozat szóbeli indokolását. Az elsőfokú bíróság által rögzített tárgyalási jegyzőkönyv csak utalásszerűen rögzíti, hogy a bíró az ítélet szóbeli indokolása során mivel foglalkozott. A bűnösséget megállapító ítélet indokolásának tartalmát a Be. 451. § (5) bekezdése, valamint a Be. 564. § (4) bekezdése határozza meg. Megállapítható azonban, hogy a hatályon kívül helyezésnek a Be. 608. § (1) bekezdés g) pontjában írt feltételei nem állnak fenn, mivel a fellebbezést nem a Be. 583. § (3) bekezdése alapján jelentették be, valamint, hogy a szóbeli indokolás és az írásba foglalt ítéletbeli indokolás eltérésére az érdekeltek nem is hivatkoztak.

[15] A másodfokú bíróság nem észlelt olyan körülményt, amely arra utalt volna, hogy a törvényszék katonai tanácsa az eljárás lefolytatása, vagy az ítélet meghozatala során részrehajlóan járt volna el, ezért részéről elfogultság lenne megállapítható. A védő által előterjesztett elfogultsági kifogást a törvényszék másik tanácsa elbírált, és az eljáró bíróval szemben kizárásra irányuló indítványt megtagadta. A másodfokú bíróság hivatalból is vizsgálta, hogy az elsőfokú katonai tanács az eljárása során nem volt-e elfogult, azonban erre utaló körülményt nem észlelt. Az elsőfokú bíróság egyaránt hallgatott ki az ügyben a vád és a

védelem által indítványozott tanúkat és a megvizsgált bizonyítékokat mérlegelés alapján kellő indokolás mellett fogadta el, vagy vetette el. Az ügyben tehát nem állapítható meg, hogy a Be. 14. § (1) bekezdés e) pontja alapján kizárt bíró járt volna el. Ez okból az ítélet hatályon kívül helyezésére irányuló védői indítvány eredményre nem vezethetett.

[16] A védelem által szükségesnek tartott és indítványozott bizonyítások elmaradása nem eljárási szabálysértés, hanem esetleg megalapozatlanságot jelentő körülményként vizsgálható. Észlelte a másodfokú bíróság, hogy az elsőfokú bíróság által az ítéletben rögzített tényállások részletesebben írják le a vád tárgyává tett cselekményeket, mind a vádirati tényállások. Ebből következően a másodfokú bíróság hivatalból vizsgálta, hogy az elsőfokú bíróság részéről nem történt-e vádon történő túlterjeszkedés. Megállapítható azonban, hogy a törvényszék ítéletében nem rögzített további cselekményt, további tény, hanem a cselekmény részletesebb leírása mellett is a vádiratban rögzített tettazonosság keretei között maradt.

[17] Az elsőfokú bíróság nem adott helyt a védőnek a jegyzőkönyvezés folyamatos kép- és hangfelvétel útján történő készítésére irányuló védői indítványnak. Megállapítható, hogy a Be. 444. § (2) és (3) bekezdésében foglaltak szerint a bíróság kompetenciájába tartozik annak eldöntése, hogy milyen módon történjen a bírósági eljárásban a jegyzőkönyvezés. A szabályszerűen előterjesztett indítvány mellett sem kell kötelezően folyamatos kép- és hangfelvétel útján történő jegyzőkönyvezést elrendelni.

[18] A katonai tanács a tényállást részben mérlegelési jogkörében állapította meg, ennek során a szükséges bizonyítási eljárást lefolytatta, a bizonyítékokat megfelelően értékelte és indokolási kötelezettségének is eleget tett. Az I. és II. tényállások tekintetében a vádlott tagadta a terhére rótt bűncselekmények elkövetését. Védekezése szerint házassága valóban tönkrement, ennek hatására valóban ivott, azonban a felesége tudatosan készült arra, hogy őt tönkre tegye. Az I. és II. tényállási pontokban rögzített magatartások, vagy az ahhoz kapcsolódó bizonyítékok a felesége által kiprovokált élethelyzetekhez kötődnek. Hivatkozása szerint a sértett még gyógyszer is kevert az italába, hogy annak hatását fokozza és bizonyíthassa férje állapotát. Feleségét azonban sohasem bántotta, nevelt lányával kapcsolatban csak nevelési szándékú észrevételei voltak, és egyébként a gyerekek azért láthatták a veszekedésüket, mert azt a felesége provokálta. A III. tényállási pontban írt cselekmény tekintetében beismerte a bűncselekmény elkövetését.

[19] A katonai tanács az ügyben igen alapos és részletekbe menő bizonyítási eljárást folytatott le, és nem tévedett, amikor a tényállást az I. és II. pontok tekintetében a vádlott védekezésével szemben tanúl sértett vallomása és az azt alátámasztó egyéb bizonyítékok alapján állapította meg. Az elsőfokú bíróság ítélete [43] bekezdésétől a [193] bekezdéséig foglalkozott az egyes bizonyítékokkal, majd a [197] bekezdéstől a [242] bekezdéséig azokat egymással is összevetve értékelte. Logikus, meggyőző magyarázatát adta annak, hogy miért nem a vádlott védekezését fogadta el a tényállás alapjául. A törvényszék ítélete [197] bekezdésében igen részletesen felsorolta, hogy mely bizonyítékok voltak azok, amelyek alátámasztották tanúl vallomását, és az I. és II. tényállást megalapozták, míg a bizonyítékok értékelése során részletesen megindokolta, hogy milyen ellentmondásokat tapasztalt, és így

miért nem fogadta el azon bizonyítékokat, amelyek a vádlotti védekezéshez kapcsolódtak. A III. pontban írt tényállást egybehangzó bizonyítékok alapján állapította meg. A másodfokú bíróság nem látta indokoltnak a tényállás kiegészítését a sértett által előterjesztett magánindítványra utalással, mert azt az elsőfokú ítélet [262] bekezdése, bár nem a tényállásban, és nem a tényálláshoz kapcsolódó indokolásban, hanem a jogi minősítéshez tartozó indokolás körében, de rögzíti. Az ítéltábla katonai tanácsa a vádlott személyi körülményeit a nyilvános ülésen tett nyilatkozata alapján annyiban egészítette ki, hogy „A vádlott szolgálati viszonya 2023. december 7. napján méltatlansági eljárás eredményeként megszűnt.”

[20] A Be. 591. § (1) bekezdésében foglaltak szerint a másodfokú bíróság a határozatát az elsőfokú bíróság által megállapított tényállásra alapítja, kivéve, ha az elsőfokú bíróság ítélete megalapozatlan, illetve a fellebbezésben új tényt állítottak vagy új bizonyítékra hivatkoztak, és ennek alapján a másodfokú bíróság bizonyítási eljárást folytat le. Megállapítható, hogy a vádlott és védője fellebbezésükben új tényre, új bizonyítékra nem hivatkoztak. Megállapítható továbbá, hogy az elsőfokú ítéletben rögzített tényállás megalapozott, mentes a Be. 592. § (1) és (2) bekezdésében írt megalapozatlansági okoktól, ezért azt a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa felülbírálata alapjául elfogadta. Így a hatályon kívül helyezésre, valamint az elsőfokú bíróság által már értékelt bizonyítékok újraértékelésére, a tényállás felülmérlegelésére, és ezen keresztül a vádlott felmentésére irányuló fellebbezések eredményre nem vezethettek.

[21] Az elsőfokú katonai tanács az elsőfokú ítélet [193]-[195] bekezdéseiben indokolta a bizonyítási indítványok elutasítását. A döntés érdemét nem érintve jegyzi meg a másodfokú bíróság, hogy egyéb érdekelt⁷ tanúkénti kihallgatása tekintetében az indítvány elutasítása részletesebb indokolást igényelt volna.

[22] Az irányadó tényállás alapján a katonai tanács okszerűen vont le következtetést a vádlott bűnösségére, és helyes a cselekmények jogi minősítése is. Nem tévedett a Debreceni Törvényszék Katonai Tanácsa, amikor Terhelt¹ vádlott bűnösségét a Btk. 212/A. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés a) pontja szerint minősülő kapcsolati erőszak bűntettében, 3 rb. a Btk. 208. § (1) bekezdésébe ütköző kiskorú veszélyeztetésének bűntettében, a Btk. 222. § (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés a) pontja szerint minősülő zaklatás vétségében, valamint a Btk. 236. § (1) bekezdésébe ütköző ittas állapotban elkövetett járművezetés vétségében megállapította.

[23] Az elsőfokú bíróság ítélete tényállásában rögzítette a Btk. 212/A. § (1) bekezdésébe ütköző, de a (2) bekezdés a) pont szerint minősülő kapcsolati erőszak bűntettének törvényi tényállási elemeit. Ezt a bűncselekményt azt követi el, aki gyermekének szülője, továbbá az elkövetéskor vagy korábban a vele közös háztartásban vagy egy lakásban élő hozzátartozója, volt házastársa, volt élettársa, gondnoka, gondnokoltja, gyámja, vagy gyámoltja sérelmére rendszeresen a Btk. 164. § (2) bekezdése szerinti testi sértést vagy a 227. § (2) bekezdése szerinti becsületsértést követ el az büntett miatt három évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő. A kapcsolati erőszak büntetési tétele tekintetében az

ítélőtábla az ítélet [273] bekezdésében írt megállapítást helyesbíti. A katonai tanács az I. tényállási pontban rögzített vádlotti magatartást összevetette a törvényi tényállási elemekkel, és a Btk. 459. § (1) bekezdés 4. pontjában írt erőszakos magatartás definícióját is felhívva meghatározta, hogy milyen elkövetői magatartások valósították meg a testi sértést vagy a tetteges becsületsértést. Foglalkozott a rendszeresség fogalmával és a bírói gyakorlatra hivatkozva állapította meg ezen történeti tényállási elem megvalósulását.

[24] Szintén az egyes tényállási ponthoz kapcsolódva rögzítette a Btk. 208. § (1) bekezdésében rögzített kiskorú veszélyeztetésének büntetettét, melyet az a kiskorú nevelésére, felügyeletére vagy gondozására köteles személy valósítja meg – ideértve a szülői felügyeletet gyakorló szülőt, illetve gyámot, élettársat, továbbá a szülői felügyeleti jogától megfosztott szülőt is, ha a kiskorúval közös háztartásban vagy egy lakásban él – aki e feladatából eredő kötelességét súlyosan megszegi és ezzel a kiskorú testi, értelmi, erkölcsi vagy érzelmi fejlődését veszélyezteti. A katonai tanács szintén a kialakult bírói gyakorlatra hivatkozva határozta meg, hogy hol van az a határ, amelyet átlépve a kiskorú nevelésére, felügyeletére vagy gondozására köteles személy a kötelességét súlyosan megszegi és bűncselekményt valósít meg. Ítélete indokolása [253] és [254] bekezdésében sorolta fel azokat a vádlotti magatartásokat, amelyek a törvényi tényállásnak a kötelességét súlyosan megszegi elkövetési magatartását kimeríti, és az igazságügyi pszichológus szakértői véleményre hivatkozva állapította meg a gyermekek traumatizáltságát, és ezáltal azt, hogy a vádlotti magatartás a kiskorúak testi, értelmi, erkölcsi vagy érzelmi fejlődését veszélyeztette.

[25] A Debreceni Törvényszék Katonai Tanácsa a II. tényállási ponthoz kapcsolódóan rögzítette, hogy a zaklatás vétségét az követi el, aki abból a célból, hogy mást megfélemlítsen vagy más magánéletébe, illetve mindennapi életvitelébe önkényesen beavatkozzon, őt rendszeresen vagy tartósan háborgatja. Megállapította továbbá, hogy a vádlott az életközösség megszűnését követően is a sértett feletti fölény kiterjesztésére törekedett, a nagyszámú telefonhívás és üzenet útján megalázó, dehonesztáló kifejezések használatával életvitelébe önkényesen beavatkozott, őt háborgatta. Helytállóan hivatkozott az elsőfokú bíróság a kialakult bírói gyakorlatra, nevezetesen a Kúria eseti döntésében is kifejtett álláspontra. Ezért helyesen marasztalta a Btk. 222. § (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés a) pontja szerint minősülő zaklatás vétségében. A másodfokú bíróság egyetértett az elsőfokú bíróság jogi indokolásával a 3 rendbeli kiskorú veszélyeztetésének büntette tekintetében is ([250]-[257] bekezdés).

[26] Az elsőfokú bíróság a III. tényállási pont kapcsán rögzítette az ittas állapotban elkövetett járművezetés vétségének törvényi tényállását, mely szerint, aki ittas állapotban vasúti vagy légi járművet, gépi meghajtású úszólétesítményt vagy közúton, illetve közforgalom elől el nem zárt magánúton gépi meghajtású járművet vezet az ittas állapotban elkövetett járművezetés vétségét valósítja meg. Rögzítette a vádlott által megszegett KRESZ szabályt, valamint azt, hogy a vádlott magatartásával saját magának személyi sérülést, egyébként anyagi kárral járó közúti balesetet okozott. Az elsőfokú bíróság ítélete [243] bekezdésétől a [266] bekezdésig fejtette ki jogi minősítéssel kapcsolatos álláspontját, mellyel a másodfokú bíróság egyetértett.

[27] Az elsőfokú bíróság ítéletében helytállóan sorolta fel a büntetés kiszabása során a vádlott javára és terhére értékelhető bűnösségi körülményeket. A másodfokú bíróság azonban egyetértett a fellebbviteli főügyészség átiratában kifejtett azon állásponttal, hogy enyhítő körülményként a vádlott javára nem a büntetlen előélet értékelhető, hanem az, hogy ezen cselekményeit megelőzően nem került összeütközésbe a törvénnyel. Nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor a cselekmények tárgyi súlyára, a vádlott alanyi bűnösségének fokára, valamint az enyhítő és súlyosító körülményekre figyelemmel végrehajtásában próbaidőre felfüggesztett börtön fokozatú szabadságvesztést szabott ki. Megállapítható ugyanakkor, hogy a bűncselekmények elkövetése óta további időmúlás következett be, hogy a vádlott szolgálati viszonya méltatlanság okán megszűnt, munkahelyét, kereső foglalkozását elveszítette. Azok a családi, együttélési viszonyok, amelyeken belül az I. és II. pontban írt bűncselekmények megvalósultak, már nem állnak fenn, ezért a másodfokú bíróság lehetőséget látott a kiszabott szabadságvesztés büntetés enyhítésére, és a vádlottal szemben kiszabott büntetést 1 év 6 hónap börtönbüntetésre, a felfüggesztése próbaidejének tartamát 2 évre csökkentette. Az ítéletábra az 1994 óta járművezetői engedéllyel rendelkező, a jelen cselekményig hibátlan közlekedési előéletű személy esetében nem látta indokoltnak a közúti járművezetéstől eltiltás súlyosítását. A másodfokú bíróság nem látta indokoltnak a vádlottal szemben a Btk. 52. § (4) bekezdésében írt foglalkozástól eltiltás büntetés kiszabását. A hivatkozott rendelkezés szerint a kiskorú veszélyeztetése bűncselekmény elkövetőjét el kell tiltani bármely olyan foglalkozás gyakorlásától vagy egyéb tevékenységtől, amelynek keretében 18. életévét be nem töltött személy nevelését, felügyeletét, gondozását, gyógykezelését végzi, illetve ilyen személlyel egyéb hatalmi vagy befolyási viszonyban áll. Különös méltánylást érdemlő esetben a foglalkozástól eltiltás kötelező alkalmazása mellőzhető. Az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg a vádlott bűnösségét 3 rb. kiskorú veszélyeztetésének büntetésében, a történeti tényállás alapján azonban megállapítható, hogy a korábban hibátlan életvezetésű vádlott esetében a bűncselekmény elkövetése nem kifejezetten a kiskorúak felé kifejtett magatartásban nyilvánult meg. 2013-tól 2019 év végéig jól működő élettársi, majd házastársi kapcsolat állt fenn a vádlott és a sértett között, melynek során a sértett korábbi házasságából származó, valamint közös gyermekeiket közösen nevelték. A vádlotti magatartás a házastársi kapcsolat megromlásához, a megváltozott élethelyzethez kapcsolódott, és leginkább az általa a házastársa ellen a gyermekek előtt kifejtett cselekményekben nyilvánult meg. Az adott tényálláson belül a büntetőjogi értékelést kiváltó vádlotti magatartások 2020 tavasza és december vége közötti időszakra kerültek rögzítésre. A házassági életközösség megszűnésével, majd a házasság felbontására irányuló eljárás megindulásával ténylegesen megszűnt az az élethelyzet, amelyben a bűncselekmény elkövetése megvalósult, ezért a másodfokú bíróság a foglalkozástól eltiltás kiszabását nem látta indokoltnak.

[28] Észlelte a másodfokú bíróság, hogy az elsőfokú katonai tanács nem kellő részletességgel rendelkezett a vádlott által bűnügyi felügyelet alatt töltött idő beszámításáról, ezért a rendelkezést pontosította.

[29] Az elsőfokú bíróság 369.137 Ft bűnügyi költség megfizetésére kötelezte a vádlottat. A költségjegyzék azonban összesített felmerült bűnügyi költségként csak 304.178 Ft-ot tartalmaz, ezért a másodfokú bíróság ezen összeg megfizetésére kötelezte a vádlottat.

[30] A Debreceni Törvényszék Katonai Tanácsa ítéletének egyéb rendelkezései törvényesek, ezért azokat a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa – helyes indokai alapján – helybenhagyta.

[31] A másodfokú bíróság az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a másodfokú ítélet kihirdetéséig eltelt időt a járművezetéstől eltiltás tartamába beszámította a Btk. 56. § (2) bekezdése alapján.

[32] A Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsának ítélete a Be. 606. § (1) bekezdésén alapszik.

Budapest, 2024. január 10.

Dr. Török Zsolt hb. dandártábornok s.k.

a tanács elnöke

Dr. Mészáros László hb. ezredes s.k.

Dr. Szabó Éva hb. ezredes s.k.

előadó bíró

bíró

A Debreceni Törvényszék Katonai Tanácsának KB.II.14/2022/69. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsának 6.Kbf.45/2023/13. számú ítélete folytán a rendelkező részben írt változtatással 2024. január 10. napján jogerőre emelkedett, és a szabadságvesztés kivételével végrehajthatóvá vált.

Budapest, 2024 év január 10.

Dr. Török Zsolt hb. dandártábornok s.k.

a tanács elnöke

.